

UNIVERSITATEA

SÂMBĂȚĂ, 22 IANUARIE, 20:00
LIGA I, ETAPA XXII
STADIONUL „ION OBLEMENCO”, CRAIOVA

RAPID

DRAGONUL PROMITE UN ÎNCEPUT DE FOC

În mitologiile multor culturi, dragonii sunt niște creaturi care sculpă și respiră foc. La fel a făcut și „dragonul” nostru Koljic la meciul cu Rapid din tur, când a catapultat o torpilă fierbinte în colțul porții lui Moldovan. Între timp, Elvir a avut parte de un stagiu de cantonament complet sub comanda lui Reghecampf și s-a mișcat foarte bine, așa că sperăm cu toții că 2022 va fi Anul Dragonului. Că tot suntem la prima auzire după schimbarea sufixului, Universitatea Craiova le urează tuturor competitorilor din Liga I tradițional oltenescul La Mulți Fani!

PAUL PAPP:

„Ne-am pregătit foarte bine și sunt convins că veți vedea o altă față a echipei, în special pe plan defensiv”

PAUL PAPP este unul dintre acei fotbaliști care vorbesc la fel de bine precum joacă. Ca adolescent știa deja că va fi un fotbalist important al României, iar acum, în plină activitate, știe deja că la finalul carierei se va întoarce în Dejul natal, ca să fie alături de familie și de prieteni. Este un tip pasional, serios, credincios și foarte hotărât, odată ce își propune ceva. Și vestea bună este că, la 32 de ani, Paul își propune ceva foarte important pentru noi toți: să câștige titlul cu Universitatea Craiova. Spune că acesta este marele său vis în momentul actual și că, dacă ar reuși asta înainte să plece de la acest club, s-ar simți un fotbalist cu adevărat împlinit.

Salut, Paul! Cum se simte pentru un fotbalist să fie nevoit să stea departe de sportul pe care îl iubește, dar și de meseria lui, atâtea luni cât ai făcut-o tu?

Salutare! Vă dați seama, joc regulat fotbal de când aveam 7 ani și orice astfel de perioadă este una foarte grea în cariera unui sportiv. Însă ce este mai important e că greul a trecut acum și sunt foarte nerăbdător să reîncepem campionatul sâmbătă și să mă simt și eu împlinit. Pentru că asta simt: de fiecare dată când intru pe teren, sunt un om împlinit.

Spuneai într-un interviu de acum mulți ani că ai putea să scrii o carte despre copilăria ta petrecută în Ardeal, alături de bunici și de cei 7 frați. Ce titlu crezi că s-ar potrivi cel mai bine acestei cărți și cu ce scenă ar începe ea?

Cartea cred că s-ar numi „Drumul meu“, pentru că eu mi-am ales singur drumul mereu și nu am căzut în capcana de a asculta sfaturi din stânga sau din dreapta, nici în cea de a fi atras în tot felul de tentații sau distrageri la începutul carierei. Cred că așa ar și începe cartea: cu o scenă cu mine adolescent în care eu mă duc acasă să dorm sau să mă relaxez, după antrenament, în timp ce colegii mei merg la tot felul de distracții.

În același interviu din 2014 am citit că ți-ai deschis, la acea vreme, o academie de fotbal în orașul natal, Dej. Cum mai merge acum acel proiect și în ce alte moduri mai ești legat de locurile natale?

Așa este, îmi deschisesem o academie de fotbal, pe care acum însă am pus-o în *stand by*, deoarece dacă nu sunt și eu acolo, la Dej, lucrurile nu decurg chiar cum mi-aș dori. În orice caz însă, nu este un proiect încheiat, din contră. Vreau ca atunci când o să-mi închei cariera să îmi pun experiența în slujba copiilor și să îi ajut să ajungă fotbaliști și oameni realizați. De Dej mă leagă

totul: părinți, prieteni, casa natală și faptul că acolo o să mă stabilesc, odată ce voi termina cu cariera de fotbalist.

Unirea Dej a revenit în liga secundă la începutul acestui sezon și face până acum un sezon onorabil pentru o nou promovată. Cu toate astea, echipa la care ai început fotbalul nu a fost niciodată în prima divizie. Speri ca asta să se schimbe curând și să vezi Dejul în sfârșit în Liga I?

Da, chiar au un sezon onorabil și din câte știu în momentul de față sunt un club destul de stabil, financiar și organizatoric

vorbind. Din ceea ce aud prin oraș, s-ar putea să îi vedem pe prima scenă destul de curând. Chiar dacă suntem un oraș mic, eu zic și sper că putem să fim acolo sus.

Și, ca să încheiem subiectul Dej, acum 3 ani erai destul de supărat pentru că autoritățile locale nu susțineau fotbalul juvenil din localitate. S-a mai schimbat ceva în acest sens astăzi?

Da, chiar s-a schimbat și chiar am simțit că vorbele mele de atunci au fost ascultate. După cum se poate vedea și din prestația echipei, autoritățile și primarul de acolo au decis să sprijine mai mult fotbalul și mă bucur că s-a ajuns la decizia asta și că nu am vorbit degeaba.

Cum a fost cantonamentul din Turcia și în ce măsură pregătirea a fost și mai importantă pentru tine, fiind prima perioadă de pregătire mai lungă după accidentare?

Eu zic că a fost unul foarte reușit și că ne-am pregătit foarte bine. Pentru mine și alți colegi care veneam după accidentări a fost o perioadă importantă, pentru că aveam nevoie de tonus fizic. Sper că antrenamentele bune din această perioadă se vor vedea pe teren și că vom face un meci frumos cu Rapidul.

Ghinionul te-a lovit și pe tine, și pe noi, într-o perioadă în care erai unul dintre cei mai siguri fundași centrali din România. În ce măsură crezi că poți reveni la acel nivel, dar mai ales cum crezi că poți face asta, care sunt pașii necesari?

E adevărat, am avut puțin ghinion, dar nu sunt așa negativist. Mereu accept lucrurile care se întâmplă și credința mă face să spun că Dumnezeu dă lucrurile cele mai grele războinicilor cei mai buni. Eu cred că o să revin la cel mai înalt nivel și cred că în cele patru meciuri jucate în toamnă am arătat deja că sunt pe drumul cel bun. Acum, că am trecut și printr-un cantonament, cred că o să fiu la un nivel și mai înalt. Legat de pașii necesari, sunt

pașii pe care îi fac de mic, cum vă spuneam: muncă, seriozitate și încredere în mine.

Doar două echipe din Liga I au încasat mai multe goluri decât noi în acest sezon. Din ce cauză crezi că s-a ajuns aici și, dacă ne poți spune, ce ați lucrat în stagiul de cantonament pentru a preveni primirea de prea multe goluri și în a doua parte a sezonului?

Am făcut foarte multe greșeli. Unele au fost personale, însă noi le tratăm pe toate ca greșeli ale noastre, ca echipă. Cred că pentru a preveni acest fapt și în viitor ne trebuie mai multă concentrare la faza defensivă și, poate, mai multă muncă. Legat de cantonament, cred că Mister a făcut o treabă foarte bună la pregătirea fazei de apărare și o să vedeți că nu vom mai primi goluri la fel de ușor pe viitor.

Apropo, cum ți se pare Laurențiu Reghecampf și ce schimbare ți se pare că a adus în jocul și în imaginea echipei?

Mister este un tip foarte bine pregătit și foarte exigent, așa cum cred că-l cunoaște cam toată lumea din fotbal. Dincolo de partea profesională, este și un om foarte bun, cu un caracter aparte. Cred că mulți au fost cam duri cu el înainte de pauza de iarnă, deoarece cred că ați văzut cum a schimbat jocul echipei de când a venit și câte ocazii mari ne-am creat în fiecare meci. Din păcate, norocul nu a fost nici de partea noastră, nici de partea dumnealui. Însă după furtună vine soare, așa că sper ca 2022 să fie un an cu noroc pentru noi, deoarece 2021 a fost un an cu foarte multe ghinioane, atât în privința accidentărilor unor fotbaliști importanți, cât și în privința ocaziilor de gol nematerializate sau a greșelilor mari pe faza defensivă.

Care este atmosfera în vestiar după cantonament și cât de greu se simte diferența de 25 de puncte față de primul loc, având în vedere ambițiile cu care începuserăm acest sezon?

Atmosfera a fost mereu bună la Craiova, deoarece avem un vestiar plin de băieți serioși, valoroși și experimentați. Noi mereu am fost foarte uniți și ne-am simțit ca o familie, dar e adevărat că a fost mai greu acest debut de sezon, având în vedere ambițiile cu care plecaserăm la drum. Dar asta este, important este că suntem împreună și la bine, și la greu, și sperăm ca suporterii să fie și ei la fel, alături de noi în orice moment, indiferent cât ar fi dificil.

Apropo de duelul cu Rapid, știm că tu l-ai admirat foarte mult în copilărie pe Daniel Pancu. Cum vezi derby-ul cu Rapid din această perspectivă? Putem spune că este cel mai frumos derby din România, având în vedere că cele două tabere au multe în comun, și totuși există o rivalitate extraordinară?

Da, l-am admirat pe Daniel Pancu în copilărie, l-am urmărit atent și când juca în Liga I, dar și după ce s-a transferat în Turcia. Acum aș zice că sentimentele acestea au dispărut, deoarece îmi plac foarte mult Știința și suporterii ei și știu cât de importantă este rivalitatea cu echipele din București pentru ei. Mă simt extraordinar de bine aici. Și da, Craiova – Rapid este un derby foarte frumos și sunt convins că și meciul de sâmbătă va fi la fel. Sunt nerăbdător să văd și duelul galeriilor, pentru că sunt două galerii extraordinare, parcă cu un plus de înflăcărare din partea alor noștri.

Aveai trei trofee câștigate ca fotbalist până să-ți adaugi în palmares a treia Cupă a României, cu Universitatea. Care crezi că sunt șansele să egalezi sau chiar depășești, până la finalul carierei, numărul de trofee pe care îl câștigaseși până să semnezi cu Craiova?

Eu zic că sunt șanse foarte mari să-mi egalez numărul de trofee câștigate, deoarece joc la un club extraordinar. Vă mărturisesc sincer că să câștig și campionatul cu Știința este cea mai mare dorință a mea la momentul actual și sper din suflet să nu părăsesc acest club înainte să reușesc asta. Simt că dacă aș lua un titlu și cu Universitatea, la cât de mult ar însemna pentru întreaga regiune

acest fapt, aş fi în sfârşit un fotbalist împlinit.

Ai împlinit recent 32 de ani. Câţi simţi că mai ai de jucat şi sunt oare fundaşii din fotbalul modern ca vinul, tot mai buni pe măsură ce îmbătrânesc?

(râde) Da, am împlinit 32 de ani, dar din punct de vedere fizic mă simt ca la 25. Referitor la faptul că fundaşii sunt tot mai buni cu vârsta, aş zice că da, şi nu cred că doar fundaşii. La această vârstă mă simt foarte pregătit să înfrunt orice provocare şi experienţa pe care am câştigat-o este ceva extrem de important şi care îmi dă un mare plus pe teren.

Care este fundaşul tău preferat din fotbalul actual şi ce îţi place la el?

Sunt absolut fascinat de Leonardo Bonucci. Cred că i-am împrumutat şi din stil destul de mult, nu de altceva, dar mă uit foarte des la videoclipuri cu el şi îmi plac foarte mult viziunea lui în teren şi poziţionarea genială pe faza defensivă.

Unde şi cum te vezi peste un an de la acest interviu? Dar peste 10 ani?

Peste un an mă văd tot aici, la Craiova, pe o poziţie mult mai bună în campionat şi, sper eu, favorit la titlul de campion. Anul acesta este deja foarte greu, având în vedere diferenţa de puncte, dar simt că la anul va fi anul nostru. Iar peste 10 ani cred că voi fi acasă, la Dej, şi sper că voi avea deja o carieră promiţătoare în antrenorat.

Un mesaj pentru fanii Ştiinţei care vor fi prezenţi pe stadion la meciul cu Rapid?

Am vrea să ne susţină cât mai mult şi cât mai vocal, să îi auzim cât mai tare. Cu siguranţă vom avea şi momente grele în decursul jocului, pentru că în orice meci există şi astfel de momente, însă dacă ei ne vor susţine necondiţionat sunt convins că la final vom sărbători şi vom cânta până târziu în noapte alături de ei.

Cel mai frumos derby

Tradiția de a ține cu Dinamo sau Steaua vine, în bună măsură, din tradiția câștigătorilor și a abuzului de putere: e confortabil și plăcut să alegi să iubești o echipă care, grație faptului că e reprezentanta statului într-o perioadă în care statul era totul, câștigă mai mereu. Să ții cu Universitatea Craiova sau Rapid, însă, este altceva, deoarece niciuna dintre cele două echipe nu a fost, vreodată, un simbol al puterii discreționare sau abuzive. Din contră, atât Craiova cât și Rapid i-au reprezentat mereu mai degrabă pe „ceilalți”: cei ignorați, cei săraci, cei slabi, cei uitați, cei dați la o parte.

Ținem cu Steaua sau Dinamo pentru că îi bat pe toți și câștigă, dar ținem cu Universitatea sau Rapid pentru că sunt expresiile de revoltă ale celor bătuți mereu. Nu iubim aceste echipe pentru că ar câștiga tot timpul sau pentru că ar pleca favorite, ci din contră, pentru că mai mereu luptă în războaie disproporționate și nedrepte. Și, când lupți astfel de lupte, victoriile vor fi

incomparabil mai memorabile, iar pasiunea pe care o vei stârni nu se va putea descrie în cuvinte. În ciuda unei rivalități acerbe și nemiloase întinse peste decenii, pe Universitatea și Rapid le va uni mereu această pasiune imposibil de explicat: o pasiune născută nu din prea mult bine care ni se întâmplă, ci din prea mult rău care ni se face.

Meciuri pe viață și pe moarte: doar două egaluri în primele 25 de întâlniri

Istoria zbuciumată a derby-urilor dintre Universitatea și Rapid începe pe 1 noiembrie 1964, când nou-promovata Știința Craiova învingea Rapidul cu 1-0, pe stadionul Tineretului. A fost o victorie mare având în vedere că anii '60 au fost una dintre cele mai bune perioade din istoria giuleștenilor, pe când primii ani ai Științei în Divizia A au fost, din contră, grei și zbuciumați, cu clăsări dezamăgitoare, mai degrabă în subsolul clasamentului.

În ciuda senzației de fraternitate a celor asupriți care a planat mereu peste ele, în primele meciuri din istorie dintre Craiova și Rapid nu s-au luat prizonieri și nu s-au făcut compromisuri: din primele 25 de întâlniri directe (disputate între 1964 și 1976), doar două s-au terminat la egalitate. În celelalte 23, în ciuda faptului că în primii ani loturile celor două formații erau disproporționate, cu un avantaj clar pentru giuleșteni, Universitatea câștigă 13 partide, iar Rapidul doar 10.

Piaza rea a Rapidului

Dacă Universitatea are mai degrabă motive de bucurie, când privește înapoi la istoria meciurilor cu Rapid, nu același lucru se poate spune și despre rivalii din București. S-a întâmplat mai mereu ca perioadele de vârf de formă ale Științei să coincidă cu dezastre ale giuleștenilor. După începutul ezitant al oltenilor, în acei teribili ani '60 în care Rapidul era o forță a campionatului, primul titlu de campioană câștigat de Universitatea, în sezonul 1973-1974, coincide cu retrogradarea Rapidului. În acea ultimă etapă a campionatului,

pe 19 iunie 1974, Craiova plângea de bucurie la Ploiești, unde un 0-0 o făcea în premieră campioană, în timp ce Rapidul plângea de deznădejde la Iași, unde pierdea cu Poli (0-1) și retrograda în liga secundă pentru prima oară după 20 de ani.

Și legăturile dintre succesele Științei și retrogradările Rapidului nu aveau să se încheie acolo: în sezonul 1988-1989, o victorie a Universității în Giulești (1-0, gol Eugen Neagoe) consfințea retrogradarea rivalilor și aducea o antipatie a suporterilor rapidiști care avea să îi țină mulți ani, în ciuda simpatiei generale dintre cele două cluburi grație fenomenului descris în prima parte a acestui text. Și nu avea să fie aceea ultima oară când Știința retrograda Rapidul.

Pe 17 mai 2015, în antepenultima etapă a sezonului, Universitatea Craiova întorcea rezultatul în Giulești prin Mateiu și Rocha, după ce D. Niculae deschisese scorul, și practic (deși nu și matematic) trimitea iarăși Rapidul în B. Și acel meci din Giulești s-a lăsat cu incidente, Săpunaru lovindu-l pe Bawab cu capul în figură la final de partidă.

Așa se poate explica de altfel și atmosfera crâncenă în care am fost întâmpinați pe Arena Națională, în debutul acestui sezon în care Rapidul a revenit în sfârșit în prima ligă: după o nouă victorie cu 2-1 în care Știința a întors rezultatul în deplasare, jucătorii noștri au intrat la vestiare într-o ploaie de sticle și brichete și nu au putut părăsi arena pentru zeci de minute, fiind în cele din urmă evacuați cu jandarmii pe tunelul dedicat accesului ambulanței.

Astăzi, după acele ultime două deplasări de foc în fieful alb-vișniilor, Universitatea – Rapid se mută iarăși pe Ion Oblemenco, în Craiova, și suntem convinși că pasiunea pe care o vor arăta fanii noștri va fi cel puțin comparabilă cu cea în care am fost și primiți recent. Cu mențiunea că, de obicei, pasiunea fanilor Științei nu depășește limitele fair play-ului și ale sportivității, cum din păcate se întâmplă uneori în meciurile directe de la București.

AMINTIREA SĂPTĂMÂNII

Idol adorat în Oltenia, invizibil pentru București

Amintirea acestei săptămâni trebuia să se lege de Nelu Oblemenco, mai ales pentru că jucăm cu Rapid. După un ulcer duodenal care i-a fost aproape fatal și care l-a lăsat doar piele și os, în iarna lui 1972, Ion Oblemenco revenea spre uimirea unei țări întregi, la primul meci de după pregătirea de iarnă, chiar cu Rapid, și marca trei goluri pe stadionul Republicii. A fost de altfel una dintre cele mai frumoase întâlniri directe cu Rapid, încheiată cu 6-4 pentru Universitatea, la București.

Dar nu despre acel meci cu Rapid din 1973 se leagă amintirea acestei săptămâni. Pentru ea, e nevoie să mergem chiar și mai în spate în istorie, în *ianuarie 1968*, când Naționala României,

sub comanda lui Angelo Niculescu, pleca într-un turneu amical în Brazilia. Turneul avea rolul de a cristaliza lotul cu care Naționala va fi atacat preliminarile pentru campionatul mondial din Mexic 1970. Golgheter al campionatului intern în sezonul precedent, Oblemenco era selecționat la turneul din America de Sud și se întorcea din calitate de cel mai bun marcator al echipei, cu 9 goluri. Ulterior, însă, din cauza faptului că Universitatea era încă, în acea perioadă, cumplit defavorizată și disprețuită de puterea de la București, Oblemenco nu mai este convocat și, în ciuda faptului că a rămas unul dintre atacanții legendari ai țării, își termină cariera fără să aibă măcar o prezență oficială la Națională.

Astăzi, împotriva uneia dintre rivalele tradiționale din București și pe stadionul care poartă numele marelui nostru atacant, este încă o ocazie să îi facem Tunarului dreptate peste timp.

PARTENERI UNIVERSITATEA CRAIOVA

